

[Axel Kristensen.]

købeevne, således som det ærede medlem hr. Poul Møller har påvist. Endelig er der det at sige, at det kan ikke være inflations-skabende, at folk får lov til at beholde udbyttet af deres arbejde i vidt omfang, for til de penge er der varer, fordi folk har fået den løn og den indtægt ved at producere noget, som kan købes for disse penge. De penge har ikke skabt en mangel på balance mellem købeevnen og varer. Hvis der er en mangel på balance, må den skyldes andre ting, og så må det være disse inflations-skabende årsager, man skal tage fat på. Det kan ikke være dette, at man lader folk beholde så stor en andel af deres arbejdes udbytte som muligt, det kan ikke være skattenedsættelse, der skaber inflation. Den må være skabt af andre årsager.

Endelig er der det at sige, at hvis man hævder det princip, skulle man altså heller ikke kunne give lønstigninger i den givne situation. Hvis statsministeren klart siger, at man ikke bør stimulere købeevnen, er der så rimelighed i gang på gang at give lønstigninger og derefter tage dem fra folk igen i form af skatter i stedet for at tage fat på den nælde, inflationen må stamme fra? Jeg kan forsikre, at mit parti ikke nogen sinde vil — og jeg tror bestemt heller ikke, at det konservative folkeparti vil det — gå med til en politik, der skulle skabe inflation. Vi vil bekæmpe inflationen lige så vel som andre, men ikke acceptere en politik, der skulle gøre det umuligt at lade befolkningen bevare så stor en del af sit arbejdsudbytte som muligt. Vi vil tage fat på opgaverne og vanskelighederne dér, hvor de ligger og ikke tage pengene fra folk.

Bøgholm: Jeg skal på nuværende tidspunkt indskrænke mig til at gøre nogle ganske enkelte bemærkninger om, hvad der har været sagt i løbet af denne debat.

Da jeg hørte den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke tale om og vurdere regeringens indsats, var det med interesse, jeg hørte en vurdering, der gik ud på, at regeringens indsats først og fremmest havde været liberal. Det var liberalisme, det var liberalisering, det var liberalitet og det var liberalt. Når en minister offentligt vurderer en regerings ind-

sats, må det dog være således, at denne vurdering ikke repræsenterer en personlig opfattelse hos ministeren, men repræsenterer den opfattelse, regeringen danner sig af sin egen virksomhed. Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede statsminister, om den højtærede statsminister vurderer den på samme måde, som en liberal indsats, og liberal er ikke mindst i den højtærede porteføljefri ministers mund det modsatte af socialistisk.

Nu hører vi bare noget om, at indsatsen var liberal, og det kan jo føre ind på den tanke, som er blevet bekræftet gennem statsministerens udtalelser under åbningsdebatten og tidligere, at socialdemokratiet ønsker at gå gennem den kommende valgkamp båret frem af konjunkturer, der er kommet udefra, men uden at sige ret meget om, hvilken politik partiet ønsker at benytte. Gøre gode tider bedre. Ja vel, men hvorledes? Hvilken politik ønsker den højtærede statsminister at føre? En politik, der præges af socialisering? Mener den højtærede statsminister stadig, at det kan være en rimelig og rigtig politik i efterkrigstidens Europa at socialisere hele erhvervslevet? Det vil dog ikke være uden interesse for vælgerne at vide dette. Vi lever i en tid, hvor socialismens nedgangslinje er stærk og tydelig. Det er vel den stærkeste linje i vesteuropæisk politik i øjeblikket. Har den højtærede statsminister lært så meget af denne nedgangslinje, at ministeren er på flugt fra socialismens tankeverden, eller er der noget igen, ministeren kan anvende? Jeg beder statsministeren redegøre for, i hvilket omfang den politik, statsministeren ønsker ført, om han får magt til det, er en politik præget af socialisme og socialisering, eller den ikke er det.

Vi er i Danmark kommet hinanden overordentlig nær i det politiske arbejde, lykkeligtvis. Der vil ikke være meget forskel mellem den højtærede minister uden portefølje og statsministeren og mig eller udenrigsministeren, når det gælder de store spørgsmål om landets udenrigspolitik.

Jeg vil gerne sige fra denne talerstol og ved denne lejlighed, at der er en afgørende kløft i opfattelsen, hvor det gælder den finansielle politik, der skal være bærende i landet fremover. Vi står over for en uran-økonomi, der vil kræve større investeringer,